

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Marek Pietruszyński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 maja 2020 r.,

w sprawie **R. G.**,

oskarżonego z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego,

na wyrok Sądu Okręgowego w E.

z dnia 9 stycznia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w E.

z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt VIII K (...)

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

1. oddala skargę;

**2. obciąża oskarżonego R. G. kosztami sądowymi
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

R. G. został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt VIII K (...), uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej w E., który zaskarżając powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dowolną ich interpretację w następstwie czego doszło do wadliwej oceny materiału dowodowego i niewłaściwego wnioskowania o faktach, co doprowadziło do niesłusznego uznania, że bark jest wystarczających dowodów pozwalających na przypisanie oskarżonemu R. G. winy umyślnej przy założeniu oświadczenia w dniu 27 lutego 2018 r. przed lekarzem M. C. podczas, gdy prawidłowa analiza logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego wskazuje w sposób jednoznaczny, iż oskarżony dopuścił się popełniania przestępstwa określonego w art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.”.

Sąd Okręgowy w E., wyrokiem z dnia 9 stycznia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w E. do ponownego rozpoznania.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości skargą przez obrońcę oskarżonego, który zarzucił „naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. i art. 454 k.p.k. poprzez ich zastosowanie i w konsekwencji uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w E., podczas gdy nie zostały wypełnione przesłanki przewidziane w art. 437 § 2 k.p.k. do uchylenia orzeczenia Sądu I instancji, bowiem nie wskazano okoliczności wskazanych w art. 454 § 1 k.p.k. skutkujących koniecznością wydania wyroku skazującego”. Obrońca wskazując na powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w E. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w E. w pisemnej odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy R. G. nie jest zasadna, gdyż skarżący nie wykazał, aby wydanie, na etapie postępowania odwoławczego, orzeczenia kasatoryjnego

naruszyło art. 437 k.p.k. Przepis ten zawiera przesłanki uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960). Te uregulowania wskazują więc jednoznacznie, że aby Sąd Najwyższy mógł ustosunkować się do podniesionych w skardze zarzutów, uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, aby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Treść uzasadnienia Sądu Okręgowego w E. wyraźnie wskazuje, jakimi powodami kierował się ten Sąd wydając zaskarżone skargą orzeczenie. Uznając apelację prokuratora za zasadną, wskazał i szczegółowo omówił szereg aspektów sprawy całkowicie pominiętych przez Sąd I instancji w jego rozważaniach, a które mają znaczenie w sprawie szczególnie w kontekście poczynionych ustaleń w sferze procesów myślowych i przeżyć psychicznych oskarżonych, przez co poczynione ustalenia odnośnie strony podmiotowej zachowania oskarżonego, nawet w świetle jego wyjaśnień, mają charakter dowolny. Sąd też podkreślił, że decyzja o uniewinnieniu oskarżonego od

popęłnienia czynu z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., była więc przedwczesna, co też trafnie zauważył prokurator w złożonej odpowiedzi na skargę.

Oczywistym jest więc, że przy takim stanowisku Sądu odwoławczego, w układzie procesowym jaki wystąpił w przedmiotowej sprawie, Sąd ten nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.